

[Grünbaum.]

tægt. Det vil altså sige, at man går over til at betragte alt, hvad der udbetales til en lønmodtager under kildeskatten, som indtægt, uanset at det af ligningsrådet på forhånd er fastlagt som en godtgørelse, der kun går til dækning af en udgift og altså ikke er nogen indtægt. Det er et meget diskutabelt princip at indføre i skattelovgivningen, og man har ikke gjort det tilsvarende for tjenestemændene, som i henhold til statsskatteloven er fritaget for at betale skat af disse godtgørelser. Her anerkender man, at der ikke skal trækkes. Vi mener, at man burde have gjort det samme for disse kategorier, rejsemontører osv. Det har man altså ikke kunnet. Vi opretholder henstillingen til finansministeren om alligevel at prøve på at finde en ordening.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne i anledning af de bemærkninger, der er fremsat om mennesker, som har ret mange rejsedage i løbet af et år, føje nogle betragtninger til.

Hr. Ømann var inde på, at når man ved anden behandling kunne ændre reglerne for medhjælpende hustruer, så måtte man også nu ved tredje behandling kunne ændre reglerne for rejsende medarbejdere i virksomhederne, herunder handelsrejsende, rejsemontører og andre. Nu vil jeg gerne sige til hr. Ømann, at min gode vilje er der ikke noget i vejen med, men evnen er måske ikke så god som viljen.

Der er vældig forskel på at rette på forskudsansættelser og at gennemføre bestemmelser, der først får virkning ved slutligningen. De ændringer, vi har gennemført i reglerne for medhjælpende hustruer, vil jo først påvirke slutligningen, mens de ændringer, der skulle være tale om her for at imødekomme ønsket fra flere sider for rejsemontørernes vedkommende, krævede en ændring i forskudsansættelserne, der fandt sted i dette efterår, og det vil sige, at man måtte inddrage skattekort, som var tilsendt de pågældende skatteborgerne. Man havde

meget lidt viden om, hvem det egentlig drejede sig om, hvor mange mennesker der har og forventer at have rejsedage.

Jeg forstår udmærket godt problemet, for så vidt angår dem, der har overset vejledningens nøjagtigt fremhævede bestemmelse om, at rejsedage skulle man opgive og kunne trække fra for. De, der har overset det, vil naturligvis meget gerne have dette fradrag. Men man skulle også tage højde for alle de mennesker, som har forsøgt at udfylde deres forskudsskema med hensyntagen til et vist antal rejsedage, og det måtte betyde, at man skulle have fat i alle disse mennesker for at se, om dette antal rejsedage måske var ansat for lavt, eller om man på anden måde skulle rette på det. Derfor tror jeg faktisk, at hr. Ømann med den fantasi, han er i besiddelse af normalt, vil kunne give mig ret i, at der er forskel på en ændring af en forskudsansættelse, der har fundet sted for samtlige skatteborgeres vedkommende, og så en ændring i den slutligning, der skal finde sted om et års tid.

Problemet med rejsemontørerne er ikke noget, jeg har opfundet. Det skyldes en lovgivning, som folketingsret har vedtaget. Den 14. november 1968 fremsatte jeg et lovforslag, som kun havde 2 punkter, hvoraf det ene var dette om tilbageholdelse og træk i udbetalt rejsegodtgørelse mod til gengæld fradrag for de faktisk afholdte udgifter eller de udgifter, som ligningsrådet har godkendt. Dette lovforslag fra 14. november 1968 fik en stille gang igennem det høje ting. Ved første behandling var der kun én ordfører, der udtalte sig om det, nemlig hr. Niels Helveg Petersen, og ved tredje behandling her i foråret blev det enstemmigt vedtaget af samtlige partier. Da det så skulle praktiseres, da vi havde forskudsansættelserne overstået og man havde lignet og var ved at udsende skattekort, ønskede man ændring i dette system. Så blev man pludselig opmærksom på, at man havde vedtaget en lov, som man måske ikke selv syntes alt for godt om.

Stillet over for ønsker om ændringer i